

W r. 1884 mianowany prezesem wydziału administracyjnego rady ministerjum dróg i komunikacyi. W r. 1886 został członkiem rady dróg żelaznych, a w r. 1886 i 1887, w czasie nieobecności ministra lub wiceministra komunikacyi, zastępował ich miejsce w urzędzie.

W roku 1889-ym mianowany prezesem wydziału technicznego, a w lipcu 1889 r., obchodząc 60-letni jubileusz służby państwowej, został honorowym członkiem instytutu inżynierów.

W dniu 8 sierpnia 1891 roku podał się do dymisji, wybierając sobie Warszawę na stałe miejsce swojego pobytu.

Życie swoje, tak obfite w znakomite powodzenie, zakończył w Warszawie, dnia 19 kwietnia r. b.

Rysem charakterystycznym ś. p. Kierbedzia jest przede wszystkim miłość i szczerą opieką, jaką otaczał młodzież kształcąca się w Petersburgu. Dom państwa K. nad Newą był punktem zbornym dla towarzystwa i inteligencji polskiej, przebywającej bądź chwilowo, bądź też stale w stolicy Państwa.

Niejeden młody inżynier, dzięki Stanisławowi Kierbedziowi i jego poparciu, świetną zrobił karierę; ubogich wspierał, dopomagał gdzie mógł i roztaczał ojcowskie starania nad rodakami, którzy tej pomocy potrzebowali.

Do ostatniej chwili życia Kierbedź brał żywy udział we wszystkich sprawach i kwestiach techniki.

Inżynier Julian Majewski, jego pomocnik przy budowie mostu warszawskiego i wierny przyjaciel, informował Kierbedzia o przebiegu i rozwoju urządzeń kanalizacyjnych miasta Warszawy.

Jeszcze na kilka dni przed śmiercią rozpytywał się o losy i widoki urzeczywistnienia projektowanych zakładów, wytwarzających cegłę z mieszaniny piasku z wapnem.

Bogatą bibliotekę techniczną, wysokiej wartości, nieboszczyk podarował lwowskiej politechnice.

Inżynier Emil Sokal.

